

גליון מס' 1220

"שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו וובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א

שלח לך - מברכין החודש - כ"ה סיון תשפ"ה - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

הוראות למעשה על פי השל"ה הקדוש

הוראה למעשה

ל האדם לדעת שמעלת השתיקה היא לאין ערוך משאר המעלות, שעל השותק שורה שם ה'.

המקור בפרשה: בפרשת המרגלים - "ויהם כלב" (במדבר י"ג, ל'), וכן במסכת ערכין דף ט"ו נאמר שעוון לשון הרע חמור עד מאד, והוא שקול כעבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים. וכדי שלא יבוא לידי לשון הרע, צריך להרגיל את עצמו להיות "כאיל".

הוראה למעשה

על האדם לדעת שהמוציא דיבה גורם רעה לעצמו ולכל העולם.

המקור בפרשה: "ויוציאו דיבת הארץ אשר תרו אותה" (במדבר י"ג, ל"ב). מכאן ניתן להתעורר עד

כמה חמור עונשו של מוציא דיבה - כמו המרגלים שגרמו רעה לישראל ורעה גדולה לעצמם.

הוראה למעשה

על האדם לדעת שמעשיו משפיעים כביכול על כוחו של השם יתברך.

המקור בפרשה: "ועתה יגדל נא כוח ה'" (במדבר י"ד, י"ז), כפי שנאמר בפסיקתא ובילקוט שמעוני על הפסוק "צור ילדך תשי" (דברים ל"ב, ח) - כאשר ישראל עושים רצונו של מקום, מוסיפים כביכול כוח וגבורה לשכינה, וכאשר מכיעים, כביכול מחלישים.

הוראה למעשה

העובר על מצווה אחת - כאילו עבר על כולן.

המקור בפרשה: "וכי תשגו ולא תעשו את כל המצוות האלה" (במדבר ט"ו, כ"ב), וכן במדרש תנחומא (ויקרא ד', ב') - "נפש כי תחטא בשגגה

מכל מצוות ה'" - ללמדך שכל החוטא כאילו עבר על כל המצוות. ומכאן ראה כמה יש להזהר, שהאדם מועד לעולם - בין ער, בין ישן, בין שוגג, בין מזיד (בבא קמא דף כ"ו ע"א).

הוראה למעשה

אסור לדבר כלל בעת קריאת התורה - ואפילו בדברי תורה עצמם.

המקור בפרשה: "כי דבר ה' בזה" (במדבר ט"ו, ל'). בעת הקריאה - יש להאזין בקשב, וראוי לשלל אחד יהיה חומש בידו, להבין כל מילה. המדבר בשעת הקריאה עובר ב"כי דבר ה' בזה", ועתיד ליתן את הדין - השם יצילנו.

הוראה למעשה

מי שאינו זהיר בטלית קטן, יעמוד לעתיד לבוא בלבוש מטונף.

המשך בעמוד 3

נקי הדעת שיבדו שרים

הרב המופלא ממה שערם

הרמב"ם העוסקים ברפואה. עם השנים צברתי ידע רב על רפואה באמצעות צמחים, והבנתי שיש ביכולתי, בסייעתא דשמיא, להביא מזור לאנשים. המקובל רבי דניאל פריש זצ"ל עודד אותי לעסוק בכך, וכן דברי הרמב"ן, שמי שיכול לרפא יהודים ולא עושה זאת נחשב כשופך דמים, דרבנו אותי להיכנס לתחום זה בעוצמה."

לשאלתי כמה צמחים נמצאים בכל קפסולה, השיב: "בערך 25 צמחים, כולל צמחים נדירים שאני משיג ממקומות שונים בעולם." כששאלתי אם אנשים חוזרים ומספרים שהצמחים עזרו להם, חייד ואמר: "באים אליי אנשים קבועים מחו"ל ומכל רחבי ארצנו הקדושה כדי שאספק להם את הצמחים הללו."

כששאלתי כיצד הוא מספיק לעסוק גם בכתיבת פרשיות וגם בצמחי מרפא, השיב בחיך: "את שעות הבוקר והצהריים אני מקדיש ללימוד תורה. משעות אחר הצהריים ועד הערב אני מקבל קהל הזקוק לרפואה ומספק להם צמחי מרפא לפי צרכיהם. בלילה, בין עשר וחצי לשלוש לפנות בוקר, אני כותב פרשיות לתפילין."

לשאלתי מהו הסוד מאחורי הצלחת צמחי המרפא, השיב: "הסוד פשוט - אמונה בה' יתברך. יהודי צריך

המשך בעמוד 4

הגה"צ רבי יוסף שמואל קרישבסקי שליט"א נקלט בעדשת המצלמה כאשר הוא יושב על כסא בשוק מאה שערים והוגה בספר קודש ומחזיק את כובעו בידו

"בילדותי אהבתי לקרוא ספרי קודש כמו 'כף החיים', 'ספר המדע' ו'שבילי אמונה', וכן התעמקתי בכתיב

שכונת מאה שערים שבירושלים חי הרב החסיד רבי יוסף שמואל קרישבסקי שליט"א, איש אשכולות ובקיא בכל מחלקות התורה. הוא כותב ספרי תורה ופרשיות לתפילין, ומרפא חולים באמצעות צמחי מרפא פלאיים. אם תחפצו לפגוש אותו, תגלו אדם שחייו מוקדשים לעבודת ה' ולעזרה לזולת.

הרב קרישבסקי נולד בעיר העתיקה בירושלים ולמד בילדותו בתלמוד תורה "עץ חיים". בגיל עשר וחצי עבר ללמוד במסודות חסידות תולדות אהרן, שם הפך לאחד מחסידיה הבולטים. במשך ארבעים שנה שימש כגבאי של האדמו"ר הקודם מתולדות אהרן, רבי אברהם יצחק קאהן זצ"ל. במשך שישים שנה הוא כותב ספרי תורה ופרשיות לתפילין, ורבנים גדולים מהדור הקודם והנוכחי, כגון הגאון הרב משה שטרנבוך שליט"א, האדמו"ר מתולדות אהרן שליט"א והמקובל רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א, רכשו ממנו פרשיות לתפילין. בשל הביקוש הרב, יש להמתין שנה שלמה כדי לזכות בפרשיותיו.

בנוסף לעבודתו כסופר סת"ם, הרב קרישבסקי עוסק מזה שלושים שנה בייצור קפסולות וגלולות מצמחי מרפא לטיפול בבעיות רפואיות שונות, כגון מחלת קרוהן, ניקוי כבד, בעיות במפרקים ועוד. כששאלתי כיצד הגיע לתחום זה, השיב:

לעילוי נשמת הגאון הרב מרדכי אהרן בן רבי יוסף חיים שיינברגר זצ"ל נפטר י"ח אב התשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

העלון יוצא לאור לעילוי נשמת 1400 הנרצחים, להשבת השבויים בשלום, לרפואת הפצועים ולשמירת עם ישראל מכל פגע

לעילוי נשמת מורנו המשפיע הגה"צ הרב חיים משה בן הגה"ח פנחס לייבוש וובר זיע"א, מייסד העלון ואשתו הרבנית הצדיקה מרת מרים רחל בת ר' מרדכי ז"ל

מאמרותיו - של הגה"צ המשפיע רבי משה ובר זיע"א

ויקרא משה להושע בן נון יהושע (יג, טו)

תרגום יונתן: "וכד חמא משה ענותנותיה (כאשר ראה משה ענותנותו) קרא משה להושע בן נון יהושע".

אפשר לומר שראה משה ברוח הקדש שעל ידי מדת ענוה נגרמה הגלות, וכמו שמובא במסכת גטין (נו, א): "אמר רבי יוחנן, ענותנותו של רבי זכריה בן אבקולס וכו' והגליטנו מארצנו", פירש רש"י: "ענותנותו, סבלנותו שסבל את זה ולא הרגו (לבר קמצא)", עיין שם.

ועיין במדרש רבה (פרשה טז, יד), שהמרגלים לא רצו ליטול מפירות ארץ ישראל, וכלב שלף את כלי הנשק ורץ לפניו ואמר להם: "אם אין אתם נוטלים, או אתם הורגים אותי או אני הורג אתכם".

וכל זה ראה משה ברוח קדשו, ועל זה התפלל שלא יצא חס ושלום שום מכשול על ידי ענותנותו של יהושע, ושיהיה בדעה אחת עם כלב.

ובזה יובן מדוע שלא הוצרך להתפלל אלא על יהושע לבד, ולא על כלב.

ויהס כלב את העם (יג, ל)

במדרש רבה (טז, יא): "עמד על הספסל ושיתק כל ישראל שהיו מצווחין על משה, שנאמר: "ויהס כלב". לכאורה צריך להבין מה משמיענו בזה שעמד על הספסל בכדי להשתיקם?

אפשר לומר שכלב הראה להם שהעצה שלא לירא מן בני ענק היא להגביה את עצמנו למעלה מעשרה טפחים מן הארץ, כי מעולם לא ירדה שכינה למטה מעשרה טפחים כדאיתא במסכת סוכה (ה, א). וזהו שאמר כלב: "וה' איתנו אל תיראום", והראה להם שעל ידי שמעמיד עצמו במקום שהשכינה יורדת שם, אינם יכולים לעשות לו שום רע חס ושלום, וכמו שנתקיים למעשה שרגמו אותו באבנים והענן קבלם, כדאיתא במדרש רבה.

וכשעמד על הספסל היה בודאי למעלה מעשרה טפחים, כמבואר בגמרא (בבא בתרא עד) במעשה דרבה בר בר חנא, שאצל מתי מדבר היה יכול לעבור גמל ורוכבו כשאוחז רומח זקוף תחת הברכים שלהם.

כי חזק הוא ממנו (יג, לא)

פירש רש"י: "כביכול כלפי מעלה אמרו". תמוה, וכי שוטים היו שיחשבו ויטעו בדבר שגם התינוקות יודעין שאי אפשר לומר שטות כזה? אלא הפירוש הוא, כי ידוע שיש מדת הדין המקטרג. וזהו הפירוש כי חזק הוא ממנו, שמצד מדת הדין החזקה חס ושלום כביכול אינו יכול לעשות אחרת. וכמו שנאמר: "בשנאת ה' אותנו הוציאנו מארץ מצרים לתת אותנו ביד האמורי להשמידנו", ומבאר בספרנו זה לשונו: "שאף על פי שיש לאל ידו לכבוש את האמורי ולהמיתם, יתן אותנו ביד האמורי להנקם על מה שעבדנו עבודה זרה במצרים".

עד כאן לשונו.

אבל המרגלים טעו מאוד בזה, כמו שמובא בזהר הקדוש בעניין ראש השנה: "אף על פי שהקב"ה אוהב את מידת הדין, ניצחה אהבת בניו לאהבת הדין", והיינו שתמיד תשובה מועלת, ואין לך דבר שעומד נגד התשובה. ומספרת לנו התורה שחטא גדול הוא שאדם מתייאש מלעשות תשובה.

על כנפי בגדיהם (טו, לח)

פירש רש"י: "כנגד ואשא אתכם על כנפי נשרים וכו', ושמונה חוטים כנגד שמונה ימים ששהו ישראל משיצאו ממצרים עד שאמרו שירה על הים".

מה שכתב רש"י "שמונה ימים עד שאמרו שירה על הים", לכאורה זה סתירה מרש"י בפרשת בשלח (יד, ה) שכתב שבשביעי של פסח היה נס קריעת ים סוף.

ואפשר לומר על פי דברי התרגום יונתן על פסוק "ואשא אתכם על כנפי נשרים" (שמות יט, ד), שבארבעה עשר בניסן יצאו ממצרים על כנפי נשרים לשחוט הפסח בבית המקדש, ואחר כך החזירם לרעמסס. נמצא שהייתה יציאת מצרים כבר ביום ארבעה עשר בניסן, ועד שאמרו שירה על הים בשביעי של פסח, הסתיימו שמונה ימים.

ויהיה נכון לפי זה, שכאן בפרשת ציצית שכתוב "על כנפי בגדיהם", שזה בא לרמז לכנפי נשרים כפירוש רש"י, בשביל זה גם השמונה חוטים הם כנגד שמונה ימים ששהו ישראל משיצאו ממצרים על כנפי נשרים עד שאמרו שירה על הים.

ויאמרו כל העדה לרגום אתם באבנים (יד, י)

פרש רש"י: "אותם, יהושע וכלב".

אפשר לומר בהקדים מה שמובא בליקוטי תורה לבעל התניא נשמתו עדן פרשה זו, שהמרגלים חשבו שארץ ישראל היא בחינת ירידה נגד מדרגתם, שהיו דור דעה ואכלו מן מן השמים ושתו מבארה של מרים והיו מוקפים בענני הכבוד, ולפי דעתם ליכנס לארץ ישראל ולנטוע ולזרוע נחשב ירידה ממדרגתם.

ובשביל זה דנו את יהושע וכלב - שהסכימו ליכנס לארץ ישראל - כחייבים, ובשביל זה רגמו אותם באבנים.

אבל באמת טעו בזה המרגלים טעות גדולה, כמבואר שם בליקוטי תורה באריכות. ומי לנו גדול ממושה רבנו עליו השלום שהתחנן תקט"ו תפלות מנין ואתחנן ליכנס לארץ ישראל, מפני שזהו עיקר הכוונה המכוון ותכלית הבריאה.

וכבוד ה' נראה באהל מועד (יד, י)

במדרש רבה: "מלמד שהיו זורקין אבנים והענן מקבל".

אפשר שכוונת המדרש, שהיו מולבשים באור כבוד ה', וזה הגיון עליהם.

שזה עניין שלוחי מצוה אינם נזוקים, כי על ידי המשך בעמוד 4

בסיעתא דשמיא

מחידושי העורך שלי"א

שאלות קצרות ותשובות בצידן על הפרשה:

מה הקשר בין סוף פרשת בהעלותך לתחילת פרשת שלח?

התשובה היא - הניסים שראתה מרים. אותם ניסים בדיוק שלח משה יחד עם המרגלים, כדי שיספרו עליהם בדרך. זהו החיבור בין סוף פרשת בהעלותך לתחילת פרשת שלח. הפרשה מסתיימת במילה "פראן", וניתן לראות במילה זו ר"ת של הביטוי: "פה אפרת (מרים) ראתה ניסים" - כלומר, מרים ראתה ניסים ונרפאה מצרעתה.

בתחילת פרשת שלח נאמר: "וישלח אותם משה". ניתן לפרש ששלח את אותם הניסים, שיראו גם המרגלים - כדי שהניסים הללו ילוו אותם וישמרו עליהם בדרך.

מה הקשר בין תחילת פרשת שלח לסופה?

התשובה - המסר המרכזי: לא ניתן לרמות או לשקר לקב"ה.

הפרשה מתחילה בפסוק "וישלח אותם משה", ומסתיימת בפסוק "אני ה' אלוהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים". רש"י כותב: "אני הוא שהבחנתי במצרים בין טיפה של בכור לטיפה שאינה של בכור". כלומר, אם ה' הבחין בדבר כה דקיק - ודאי יבחין אם המרגלים יוציאו דיבת הארץ רעה.

מדוע לא חשש משה שכאשר שינה את שמו של הושע ליהושע, הוא יעכב בכך את תחיתו בתחיית המתים? שהרי, לפי פירוש תהלים, המתים יקומו לפי סדר האלף-בית. ושם שמתחיל ב-ה' קודם ל-ו'.

תשובה: בספר "אוהב ישראל" מובא בשם המדרש, שמי שיש בו מידת הענוה - הוא שיקום ראשון בתחיית המתים. על כן, כשראה משה את ענותנותו של הושע בן נון, הוסיף לו את האות ה' וקראו יהושע - משום שידע שזכות הענוה תקדם לו תחייה מהירה, גם אם שמו מתחיל ב-ו'.

מובא בפרשתנו שהתרחשה החיאה לאנשים שאיבדו את הכרתם - מה מקור לכך?

תשובה: בספר תנא דבי אליהו (פרק נ"ט) ובליקוט שמעוני על פרשת במדבר, מתואר שכאשר המרגלים פגשו בילידי הענק - נבהלו ואיבדו את הכרתם. אז ביצעו בהם אנשי כנען החייה. וכך נאמר: "התחילו מנפחים להם באפיהם, כדרך שעושים למי שנתעלף ונחלש, כדי להשיב את רוחו - והחיו אותם מחדש".

מדרש פליאה על הפסוק "ויניחו במשמר כי לא פורש מה יעשה לו - מכאן לבדיקת חמץ מן התורה" וצריך להבין מה הקשר בין השניים?

תשובה: המדרש דורש, כשם שהיה צורך להשאיר את מקושה העצים במשמר עד שייוודע מה דינו - כך גם עלינו לשמור את החמץ עד ערב פסח, ואז להוציאו ולשרפו. כלומר, יש כאן רמז לכך שמצוות בדיקת חמץ ושמירתו הן מן התורה.

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רבי אלימלך וובר ז"ל

לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית שהייתה מפורסמת במעשי חסדיה הכבירים - מרת יהודית רובינשטיין בת רבי נחום ז"ל - נפטרה ב' ניסן תשע"ג

זעקה במערת המכפלה

צם, טבל במקווה, ואמר פרקי תהלים ללא הרף

שלושה ימים לפני המועד, שלח אל-עראפי הודעה כי הכל מוכן. רבי שמעון, לבו הולם מפחד ותקווה, החל להתכונן. הוא צם, טבל במקווה, ואמר פרקי תהלים ללא הרף, מתחנן שהקדוש ברוך הוא יצליח דרכו למען ילדי ישראל. על המבצע לא סיפר לאיש, פרט לרב אחד - רבה של אדא, הגאון רבי מרדכי אליעזר ובר צ"ל, חסידו של הצדיק רבי חיים מצאנז זי"ע. לרב זה שפך רבי שמעון את לבו, וחשף את תוכניתו: בליל ערב יום הכיפורים, אל-עראפי יזמין את שומרי המערה לסעודה מפוארת, ישקה אותם ביין משובח, ובעודם שקועים בחגיגה, ייכנס רבי שמעון למערה להתפלל. הרב, שהתרגש עד דמעות, ביקש להצטרף, מבטיח כי בזכות תפילתם המשותפת תצליח התוכנית. רבי שמעון, שלא רצה לסכן את הרב, התנצל, אך לבסוף הסכים.

בליל ערב יום הכיפורים, לפני חצות, חמקו שלוש צללים בסמטאות המפותלות המובילות למערת המכפלה: אל-עראפי, רבי שמעון מחופש לערבי, והרב מאדא מחופש לפלאח. בצעדים זהירים, כאילו האדמה עצמה מאזינה, נכנסו למסדרון אפל, שרגל יהודי לא דרכה בו מאות שנים. השומר האיר את הדרך בפנס קטן, עד שהגיעו לאולם מפואר, קירותיו מעוטרים בקטיפה אדומה וזהב. "כאן קברו של אברהם אבינו", לחש אל-עראפי. השניים השתטחו על הרצפה, קולות תהלים בקעו מגורנם בהתלהבות.

בעודם מתפללים, חלפה בהם צמרמורת עזה, כאילו רוח קדושה טלטלה אותם

באולם השני, מוקף קירות עתיקים, הבחינו במנורה גדולה התלויה מעל מערה תחתית. בעודם מתפללים, חלפה בהם צמרמורת עזה, כאילו רוח קדושה טלטלה אותם. רבי שמעון נרעד, אך הרב לחש: "פחד יצחק". הם המשיכו, מתחננים בזכות עקדת יצחק שתיעצר המגפה. במערת יעקב, בחצות הלילה, אמרו תיקון חצות וסליחות, שקועים בתפילה עמוקה. אל-עראפי, שקוע בשינה, לא הפריע.

פתאום, נשמעו צעדים. השומר המחליף הגיע. ברגע האחרון, השניים העירו את אל-עראפי, חמקו דרך דלת צדדית, והגיעו לביתם בשלום. למחרת, מצא שומר ספר תהלים שנשכח במערה - ספרו של רבי שמעון. שמועה התפשטה שיהודים ביקרו במקום, אך רבי שמעון, בתושייתו, שיחד את השומרים ופיזר את השמועה. המגפה נעצרה ביד שמימית - יד השם, ונעלמה מאותו יום כיפור, והיהודים בירושלים וחברון ידעו: תפילתם על קברי האבות נשמעה.

רבי חיים חזקיהו מדיני בעל ה"שדי חמד" זי"ע

וחמתם של השומרים המוסלמים. רבי שמעון, בעל תושייה מחוכמת, ידע כי הכניסה למערה היא משימה מסוכנת, אך הוא מצא הזדמנות: אחד השומרים, מוחמד אל-עראפי, היה חייב לו סכום כסף נכבד - מאות נפוליוני זהב - ולא היה בידו לפרוע את חובו. פעמים רבות ביקש השומר דחייה, ורבי שמעון נענה לו. כעת, חשב רבי שמעון, הגיעה השעה לפעול.

באותו יום, הגיע לביתו של אל-עראפי ודרש בתקיפות את החוב כולו. השומר, מבוהל ומבולבל, התחנן לדחייה נוספת, עיניו מלאות חרדה. רבי שמעון, בקול נמוך ומחושב, לחש: "חייך ביד, מוחמד. על פי חוקי הממשלה, אוכל להשליך אותך לבית הסוהר לכל יומי. אך כיהודי, לא אפגע בך - בתנאי שתמלא בקשה אחת". אל-עראפי, שראה את חובו כהר כבד על כתפיו, קפץ על ההצעה. "מה תבקש, חכם שמעון?" שאל בקול רועד.

"זקוקים אנו להיכנס למערת המכפלה ולהתפלל בה", לחש רבי שמעון. אל-עראפי נרעד. הוא ידע כי אם ייתפס, חייו יהיו בסכנה. אך החוב, שרבוץ עליו כעול, קרץ לו כהזדמנות להשתחרר. בלב כבד, הסכים, אך התנה תנאי: רק שני יהודים ייכנסו, מחופשים לערבים כך שלא יוכלו לזהותם, והתפילה תהיה קצרה. רבי שמעון, ללא בריחה, הסכים, וקבע את הכניסה לליל ערב יום הכיפורים.

לבו הולם מפחד ותקווה, החל להתכונן. הוא

ברחובותיה העתיקים של ירושלים, שם האוויר רטט מעוצמת הקדושה וצלילי התפילה, צל כבד נפל על ילדי ישראל. מגפת האסכרה, חמקמה ואכזרית, התפרצה בעיר כסופה מדברית, זרועותיה נמתחות עד חברון ובנותיה. המחלה הכתה ללא התראה, מתנקשת שקטה שגבתה את חיי הילדים בחום קודח והותירה הורים בוכים.

הרופאים עמלו יומם ולילה, ידיהם רועדות על תרופות שהתפררו כאבק מול התקדמות המגפה הבלתי פוסקת. בייאושם, פנו גדולי התורה אל המקובלים, וביקשו שיבררו בשאלת חלום את סיבת המגפה ואת דרך ההצלה ממנה.

המקובלים, שקועים בתעניות ותפילות, נשאו עיניים לפני כיסא הכבוד, ותשובה נשלחה אליהם בחלום: "ההורים ימנעו סבל הילדים". התשובה הייתה חידתית, מילותיה כרוח סתומה המסתחררת בין סמטאות העיר.

ישבו חכמי ירושלים על המדוכה, מפרשים ומחפשים את פשר הדברים. לבסוף, נרמז להם האור: הכוונה היא לאבות הקדושים - אברהם, יצחק ויעקב - השוכנים במערת המכפלה בחברון. עליהם להשתטח על קברי האבות, להתחנן שיתפללו על בניהם לפני בורא עולם, ובזכותם יינצלו ילדי ישראל מן המגפה. "ההורים", כך פירשו, הם האבות הקדושים, שימנעו את הסבל מעל הילדים.

רבי שמעון היה דמות מוכרת בכפרי הסביבה, רוכב על סוסו בין דרכי העפר, גובה מסים ביד תקיפה

התשובה הייתה ברורה, אך הדרך אליה - קשה מנשוא. בימים ההם, תחת שלטון טורקי, נאסר על יהודים להיכנס למערת המכפלה, מאחר ששמרו עליו המוסלמים בקנאות. גדולי ירושלים שלחו שליח אל רבה של חברון, הגאון המקובל רבי חיים חזקיהו מדיני, בעל "שדי חמד" זי"ע, ושאלו: מה יעשו? הרב, איש חכם ונחוש, קרא אליו את רבי שמעון הויזמן, איש נערץ בחברון, סוחר אמיד וגובה מכס מטעם הממשלה הטורקית. רבי שמעון היה דמות מוכרת בכפרי הסביבה, רוכב על סוסו בין דרכי העפר, גובה מסים ביד תקיפה אך הוגנת. קשריו עם שי"ח'ם ערבים, פקידים טורקים ואנשי הכפרים היו הדוקים, והערבים כיבדו אותו על יושרו ואומץ לבו.

יחד, בעל השדי חמד ורבי שמעון רקמו תוכנית נועזת: להיכנס למערת המכפלה ולהתפלל בה, על אפם

הוראות למעשה על פי השל"ה הקדוש - המשך מעמוד 1

סודו - שהיה מצייר כל ימיו נגד עיניו את אותיות שם יק"ק ולא זז מזה אף רגע, אפילו באכילה ובעסקים. וזהו "שיויתי ה' לנגדי תמיד" (תהילים ט"ז, ח') - זה סוד "וראיתם אותו וזכרתם" - הראייה מביאה זכירה ויראה.

סיכום: ציור אותיות שם יק"ק לנגד העיניים - מביא ליראה מתמדת ומרחיק את האדם מן החטא.

המשך בעמוד הבא

השראת שכינה.

הוראה למעשה

יש לצייר תמיד לנגד עיניו את אותיות שם השם, גם בעסקיו הגשמיים, כדי שלא יחטא.

המקור בפרשה: "וראיתם אותו וזכרתם". הכרתי תלמיד חכם בצפת, שמעולם לא חטא, וגילה

המקור בפרשה: "וראיתם אותו וזכרתם" (ובזהרה שלח לך ג', דף קע"ד).

הוראה למעשה

הסגולה להסיר כעס היא לאחוז בכנף הציצית.

המקור בפרשה: "והיה לכם לציצית וראיתם אותו" - ציצית מביאה לידי זכירה, וכנף כמניין "כעס". אחיזת כנף הציצית מסלקת את הכעס וגורמת

לעילוי נשמת הבחור החשוב שמואל סגל ז"ל בן רחל שתחי'

השגחה פרטית במלחמה באיראן

ומעניין לעניין באותו עניין:

בחודש תמוז תש"א, ברחבי רומניה, פרץ מרד אכזרי של כנופיית "משמר הברזל" האנטישמית. במהלך שלושה ימים אפלים, ערכו המורדים פוגרום נורא ביהודי בוקרשט, שבו נרצחו כ-200 יהודים באכזריות מחרידה. בתי כנסת הוצתו, ומתפללים נרצחו ללא רחם. אחת הכנופיות הגיעה לבית הכנסת על שם המלבי"ם, שם עמדו המתפללים, גבם אל הקיר, ממתינים לגזר דינם. ברגעי האימה, קרה דבר מפתיע. המרצחים, שחיפשו שלל בבית הכנסת, נתקלו במגירתו של השמש, רבי הרשל, ומצאו שם שופר. החפץ המוזר עורר את סקרנותם. הם שאלו לפשרו, והיהודים הסבירו כי זהו תשמיש קדושה שבו תוקעים בראש השנה. המרצחים ניסו לתקוע בשופר, אך ללא הצלחה - השופר לא השמיע קול. לבסוף, אחד המתפללים התנדב לתקוע. כשהוא החזיק את השופר, הוא כיוון בליבו לפסוק "והרעותם בחצוצרות", בתפילה שקול השופר יביא לישועה. ואכן, נס גלוי התרחש. קולות השופר - התקיעות, השברים והתרועות - ריככו את לב האבן של

שבוע של פרשת "בהעלותך", שבו אנו קוראים את הפסוק "וכי תבואו מלחמה בארצכם על הצר הצורך אתכם והרעותם בחצוצרות ונזכרתם לפני ה' אלוהיכם ונושעתם מאויביכם" (במדבר י, ט), פרצה המלחמה באיראן. זוהי השגחה פרטית מדהימה, שהרי הפסוק הזה, נושא בחובו הבטחה אלוהית לישועה, והוא מהדהד באוזנו אמונה, תפילה והשגחה פרטית. האדמו"ר המהרי"ד מבעלז, זכר צדיק לברכה, מסביר על הפסוק מתהילים (קח, ה): "מן המצר קראתי י-ה ענני במרחב י-ה", שלכאורה, יש לשאול: מדוע המעבר מהמצר למרחב הוא כה מיידי? מדוע אין שלב ביניים? והתשובה, כפי שמסביר האדמו"ר, היא שכאשר עם ישראל זועק לה' מתוך צרה, הוא לא רק נענה על מה שצעק, אלא בורא עולם פותח לו שערי ישועה רחבים, גם בדברים שלא ביקש עליהם. כפי שממשיך האדמו"ר מבעלז, "כאשר ישראל זועקים על אויביהם, הישועה שמגיעה אינה מוגבלת רק כנגד אויבים, אלא הופכת לישועה כללית, המקיפה את כל תחומי החיים".

המרצחים. מפקד הכנופיה, נרעד כולו, הורה לחייליו לעזוב את המקום. בית הכנסת והמתפללים ניצלו ממוות בטוח. הנוכחים ידעו כי הישועה הזו לא באה אלא בזכות קדושתו של המלבי"ם, שעל שמו נקרא בית הכנסת, ובזכות כוחה של התפילה ותקיעת השופר.

המלחמה שהתחילה בשבוע של פרשת "בהעלותך" מזכירה לנו את כוחה של התפילה ואת ההשגחה הפרטית של הקדוש ברוך הוא. הסיפור מבית הכנסת על שם המלבי"ם מלמד אותנו כי גם ברגעי המצוקה הקשים ביותר, זעקה לה' יכולה להביא לישועה פלאית. כפי שאמר חז"ל במסכת חולין: "גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם". קדושתו של המלבי"ם המשיכה להגן על קהילתו גם לאחר פטירתו.

אנו מתפללים ומקווים שהישועה שתגיע במלחמה זו תהיה לא רק ניצחון על האויבים, אלא ישועה כללית שתביא לגאולה השלמה. יהי רצון שנזכה לראות במהרה את הניצחון הגדול ואת הגאולה, במהרה בימינו אמן.

ד"ר יצחק אבר-אל

הרב המופלא סמאה שערים - המשך עמוד 1

מאות שנה לפחות, כדי שאמשיך לכתוב פרשיות ולספק צמחי מרפא לעם ישראל. עניתי לו: "אמן! וכשיבוא משיח צדקנו, תזכה לקבל את פניו ולהעניק לו מצמחי המרפא המופלאים שלך, שסייעו לו לגאול את עם ישראל ולהביא את הגאולה השלמה".

לבקש מה' שיעזור לו ולהאמין שיביא רפואה וישועה, בנוסף לסגולתם המיוחדת של הצמחים.

לסיום שאלתי: "מה משאלת לבך?" חיוך התפשט על פניו, והוא השיב: "מלבד המשאלה שכל יהודי מבקש - שיבוא המשיח - אני מבקש מה' להוסיף לי שלוש

מאמרותיו - המשך מעמוד 2

לנו ארץ כנען". ומדוע חשבו ישראל שהקדוש ברוך הוא כל כך שונא אותם עד כדי לתת אותנו ביד האמורי להשמידנו, מפרש הספורנו: "על מה שעבדנו עבודה זרה במצרים, יתן אותנו ביד האמורי להנקם" עיין שם.

וזוהו כפיות טובה, שהתורה אומרת "כי מאהבת ה' אתכם וגו' הוציא ה' אתכם ביד חזקה וגו'" (דברים ז, ה), והם הפכו הקערה על פיה, ולא די שלא הבינו שהוציאנו ה' ממצרים להביאנו אל ארץ טובה ורחבה מאהבת ה' אותנו, עוד אמרו ההיפך חס ושלום, שהקדוש ברוך הוא שונא אותנו ורוצה חס ושלום להנקם בנו.

מצווה שהאדם עושה "הקדוש ברוך הוא מלבש את הנפש ומקיפה אור ה' מראשה ועד רגלה" (לשון ספר התניא פרק ה).

ובפרט יהושע וכלב שעשו שליחותם במסירות נפשם כלשון המדרש (במדבר רבה טז, א), בודאי היו מוקפים מאור ה'.

עד אנה ינאצני העם הזה וגו' (יד, יא)

להבין חטא המרגלים, הנה בפרשת דברים (א, כז) על הפסוק "בשנאת ה' אותנו", פירש רש"י: "הוצאתו לשנאה היתה, משל למלך בשר ודם, למי שהוא שונא נותן לו של בעל ולמי שהוא אוהב נותן של שקיא. ארץ כנען של בעל, והוציאנו ממצרים לתת

הם לא הבטיחו... הם הוכיחו תוצאות

י. מאיר ירושלים

מחזיק חובות בדיוני אישי לאורך כל הדרך

חובות - חרדות - עיקולים - מפוזרים מכל דפיקה בדלת - ציקים - אסרתי

צוות הגואל נלחם למענכם במשרדי ההוצאה לפועל והבנקים כדי למחוק ולהפחית לכם את החובות עד למקסימום האפשרי

הגואל המרכז לחובות

02-5490-435

אנו נגאל אתכם מכל חובותיכם ונפטר אתכם מכל חובותיכם ונפטר אתכם מכל חובותיכם ונפטר אתכם מכל חובותיכם

יהודי בעבודת ה' צריך להיות כמו מלך בתכלית התוקף ולא כאסקופה הנדרסת, ח"ו, שכיון שהוא בטל ועבד למלך הרי עבד מלך מלך.

אימרת השבוע

מתורתו של הבעל שם טוב הקדוש

הודעה חשובה לקוראי העלון: המעוניינים לקבל את העלון למייל שלהם ישלחו הודעה למייל: nafshechem@gmail.com

הודעה משמחת:

העלון מופיע בחוברת "טועמיה" המופץ חנים במיילים. ניתן להצטרף במייל m025004569@gmail.com

לעילוי נשמת מורי הדיין הגאון האדיר רבי זלמן נחמיה בן רבי אברהם גולדברג זצ"ל. נסתלק לגנזי מרומים בל' אב - א' של ראש חודש אלול התש"פ ת.נ.צ.ב.ה. לעילוי נשמת דודית עפרה רכלין בת ישראל ז"ל נפטרה ל' סיון ה'תשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.